А. Немо..

С. Мъжът е ревнив. Да се пази.

А. Каквото да става — аз не мога. Аз ще му разкажа. Аз вече [illegible] [illegible] [illegible] не [illegible]: все пак, неговото ~~[illegible]~~ мек е той [illegible].

С. (Като на себе си) Бедният, бедният.

А. Нямам сърце. Умът ми обича, но аз [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] вечер да му се [illegible].

С. Никой няма да узнае, защото той не обича. Аз му [illegible], но той не узна... (Като гледа вън) Ах, ти по-добре [illegible] погледни му: [illegible] [illegible].

А. Нека ме мрази; ~~[illegible]~~ сигурно ще бъде жесток за мен, де [illegible] неговия поглед.

С. Надей се, моля ти се. Хайде вътре. Ти може вече да дойде. А и умът ще забрави.

А. Каквото ще да става. Друг път няма да го видя. Сега [illegible]... Умът няма да забрави. Ти ще вървиш и ще ме кажеш, кога...

1

Чува се свирка —

С. (Като погледна.) Той е!

А. Влезе.... (И тя влиза.)

Когато се изкачва на стълбата:

А. Аз стоя!

Д. Мен умът ме викаше.

А. Но, аз....

Д. (Държи ѝ да се сложи) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Той се смущава.

А. Не снемай погледа от мен, Димитре; ~~[illegible]~~ очите ти [illegible]; ~~[illegible]~~ [illegible] погледни ме да усещам карамфила в моите гърди... Защото [illegible] [illegible] ми е градина над която вечер виси тежко облаче и никога слънце не е огрявало в нея... а в ~~[illegible]~~ тъмнината [illegible] на моите вежди градинка от най-тъмни [illegible] карамфили... Погледни ме — и ще усещам си благоуханните цветове...

Д. ~~[illegible]~~ Вавилонска кула; аз дойдох защото умът ме е викал. Сега ми [illegible] да [illegible].

А. Загадъчно не бъди [illegible]; ти когато [illegible] [illegible] [illegible]; [illegible] [illegible]: неизвестна [illegible], че моите мечти [illegible] [illegible], [illegible] като [illegible] ще [illegible] [illegible], [illegible] се в [illegible] [illegible] [illegible].